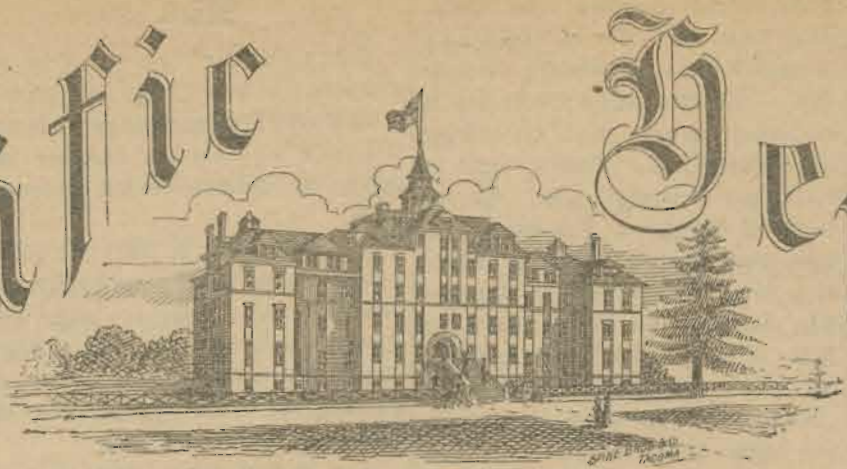


Pacific Herald.



PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 16

Parkland, Wash. 23. April. 1895.

5te Aarg.

Værten.

(Mrs. Hemans.)

Naar Morgenduggens Berter staa
Paa Busse og paa Blomster smaa,
Naar Baarviolens søde Duft
Opstiger i den friske Luft,
Da hæver Værten under Sky
Og synger over Land og By.

Den hviler ei paa løvrig Kvist,
Men op mod Morgenskyen hist,
I h i Triumf, i Luften fri
Den synger glad sin Melodi,
Og herligt klinger Sengen der,
Hvor Himlen mest den kommer nær.

Saa er det og, min Gud, med mig:
Jo mer min Aand sig nærmer dig,
Des mer mit Hjerte frydes ved
Din underfulde Kjærlighed;
Naar jeg i Himlen har min Gang,
Da faar min Røst en Jubelklang.
A. I.

Hedenstak og Kristendom.

Missionær Williams fortæller om sit Ophold paa Den Tahiti i Sydøhavet, at han der ikke talte med en eneste Kvinde, som havde født Børn for Kristendommens Jndførelse og ikke havde dræbt nogle af dem, ofte endog saa 5—10. Da Missionær Bennet var i Besøg hos Williams, ønskede han Oplysning om denne gruelige Skik. Der sad just 3 Kvinder i Stuen og arbejdede europæiske Klæder, og Williams sagde da: „Jeg tvivler ikke paa, at jo hver af disse Kvinder har taget nogle Børn af Dage. Bennet betragtede dem med et Udtryk af Overraskelse og Vantro og udbød: „Umuligt! Slige moderlige, agtværdige Kvinder kunne aldrig have gjort sig skyldige i en saadan Grusomhed.“ „Vel“, sagde Williams, „vi ville spørge dem“. Han henvendte sig da til den Første og spurgte hende: „Hvor mange Børn har du aflivet?“ Hun studsede ved hans Spørgsmaal og bekræftede hana først hans Uærlighed at ville spørge hendes Sær; men da hun hørte Grundene dertil, svarede hun med stammende Høft: „Jeg har dræbt 9. Den Anden sagde med Bæver i Tønde: „Jeg har dræbt 7,“ og den Tredie havde dræbt 5. Den samme Missionær blev engang kaldt til en Høddings Kone, som læs for Døden og alt forlængst havde bejendigt sig til Kristendommen. Hun var usig ved Dødens Komme og udbød, da Williams kom ind: „O, Guds Tjener, kom og sig mig, hvad jeg skal gøre.“ Han spurgte om Grundene til hendes Uro; og hun svarede: „Nu skal jeg dø, nu skal jeg dø!“ „Men“, vedblev Missionæren, om nu du var hvordan da

saadan Sjaeletamp?“ „O, mine Synder, mine Synder!“ raabte hun, „nu skal jeg dø!“ Paa Spørgsmaalet, hvad det var for Synder, der saaledes bedrovede hende, udbød hun: „O, mine Børn, mine myrdede Børn! Nu skal jeg dø og skal møde dem alle for Kristi Domstol!“ W. spurgte, hvor mange hun havde dræbt, og til hans Forbauselse svarede hun: „Jeg har dræbt 16, og nu skal jeg dø!“ Missionæren forestillede hende, at hun havde gjort det i Vankundigheds Tider, hvormed Gud havde baaret over, men derved fik hun ingen Trost, hun vedblev at raabe: „O, mine Børn, mine Børn!“ Hun henvistes til den „troværdige Tale, aldeles værd at aannemes, at Jesus Kristus kom til Verden for at gøre Syndere salige“. Dette skæntede hende nogen Trost, og da Missionæren henvendte hendes Tanker paa det Blod, der renses fra al Synd, lykkedes det at berolige hendes lidende Sind, og 8 Dage efter døde hun i det Haab, at hendes Synder, skjont mange, dog alle vilde blive hende forladte.

Samme Missionær meddeler ogsaa følgende rørende Fortælling, idet han skildrer en Overhøring af Skolebørnene paa Den Raiatea i Sydøhavet. Henimod 600 Børn vare tilstede. Det var en Festdag; Børnene gik i Procession gennem Stationen, de fleste klædte i europæisk Dragt, med smaa Hatte og Huer, forfærdigede af de samme Forældre, som efter Landets Skik vilde have dræbt dem, hvis ikke Kristendommen var kommen til deres Medning. Børnene havde gjort smaa Flag med forskellige Jndskrifter, saasom: „Hvilkent Bølgenske er ikke Evangeliet!“ „Var Evangeliet ikke kommet, vilde vi være blevne dræbte, saasnart vi vare fødte!“ osv. Derefter førtes de til Kapellet, hvor de isemte Jubelsangen i sit eget Sprog. Den gamle ærværdige Konge og Kongsdatter. Under Overhøringen var det værd at se Kongedøttens Miner. Konges Døtre fremlede af Glæde, medens Faderen sagde til Moderen, eller Moderen til Faderen: „Hvor det er godt, at vi spæde den lille Vigens Dø!“ Over Konges Døtters vordt derimod er lille Tæne, der syntes hvide, at deres alle vare dræbte. Lidt under Handlingen viste sig en græsuaaret Spindling som raabte med lidenskabeligt Bølg og Mine: „Lad mig tale! jeg maa tale!“ De det blev ham altsaaet, vedblev hun saaledes: „O, at jeg havde vidst, at Evangeliet skulde komme! Da skulde jeg have slaaet mine Børn, og de skulde have staaet i den samme lykkelige Føl. Den ut, jeg

dræbte dem alle; jeg har ikke et tilbage“. Derpaa vendte han sig mod Formanden, udstrakte sin Arm og udbød: „Du, min Broder, saa mig dræbe det ene Barn efter det andet; men du greb aldrig denne Morderarm og sagde: Stands, min Broder! Gud vil velsigne os, og Frelsens Ord skal komme til vore Kyster“. Derpaa forbandede han de gamle Guder og tilføiede: „Det var eder, der indgj d mig dette vilde Sind, og nu skal jeg dø barnløs, jeg, som dog har været Fader til 19 Børn“. Han fattede sig igjen ned, og en Taarestrøm lattede hans beklemte Hjerte.

Hvorfor man ikke skal klage over haarde Tider.

Den første Grund er, at ogsaa haarde Tider kommer fra Gud. Gjentagende Gange viser Profeten Jeremias os det i Begrædelsesbogens Bog det 3die Kapitel. Han viser os, at det er Gud som leder, styrer og regjerer alt, at det er Gud som sender alle Slags Straffedomme over Menneskene og lader dem komme i Trængsel og Nød. Det samme viser Skriften os ogsaa paa flere Steder. Profeten Amos udraaber: „Mon der sker en Ulykke i en Stad, uden at Herren har gjort den?“ (3, 6.) Profeten Esaias skriver: „Ogsaa dette (nemlig alle slags Nød og Ulykke) udgaar fra Herren, Hærskarernes Gud, han er underfuld i Raad, stor i Visdom.“ (28, 29.) Videre taler Gud gennem den samme Profet: „Den som danner Lys og skaber Mørke, som gjør Fred og skaber Ulykke; jeg, Herren, gjør alt dette (45, 7.) Saa ofte som der i den hellige Skrift berettes om haarde Tider, Dyrtdid og Hungersnød, saa ofte bliver det ogsaa klarligt vist, at det er Herren, som sender det over Land og Folk. Derfor bør ogsaa vi, som vil være Kristne og tro Guds Ord, ikke at tænke anderledes om de nuværende haarde Tider end, at de kommer fra Gud. Thi intet der end kan være mange andre Ansigter som ligger til Grund, saa er det dog Gud, som har sin Haand med i Spillet, som har sendt disse Ansigter og Forordninger, saaledes som Følgen, nemlig i den og de haarde Tider over os og over Vand.

Men hvis det nu er saa, at de haarde Tider kommer fra Gud, og det maa vi som Kristne tro; thi Skriften lærer os det, hvorledes kan vi da som Kristne klage over haarde Tider? Hvad er saadan Klage andet end Klage mod Gud selv! Altså: Ikke det at alle vestre og danske den store majestætiske Guds Veie, Planer og Raadslagninger med os? Hvilkent skjændigt Feaktighed at ville

forestyre Gud, hvad han skal gøre, eller ikke gøre! Og Gud er den samme igaar og idag. Ligesom han straffede Israels Barn i Erkenen, fordi de knurrede mod hans Førelse med dem, saaledes maa han ogsaa hjemløge os, dersom vi knurre over hans Tanker med os.

Rei istedetfor at klage, bør det os meget mere villigt at bøie og ydmyge os under den Haand som har hjemstøgt os. Som hans Børn skal vi altid være tilfredse, hvorledes han fører os, og modtage det Onde saavel som det Gode af hans Haand. Ydmygt skal vi her sigte: „Han er Herren, han gjøre, hvad der er godt i hans Øine.“

Den anden Grund er: Fordi Gud ogsaa vil opholde os i de trange Tider. Det er nok saa, at saadanne Tider er ikke behagelige for Kjød og Blod.

Vi maa udfaa Meget og tillige forsage Meget, som vi i gode Tider kunde nyde og forlyste os ved; men, naar alt kommer til alt, hvad har vi da tabt? Har vi ikke nok; naar vi har det daglige Brød, d. v. s. Klæder, Sto, Mad og Drikke osv. efter den 4de Bøn? Og dette har Herren udtrykkeligt lovet sine Børn. Sammenlign Sal. 145, 15, fig. 147. 7—11. Mt. 6. 31—33. B.

Den almindelige Ufklit at udsprede vore Brydres og Søstres Feil ved at omtale dem for Andre, er en svær Synd, ofte er den større end den Feil, som gav Anledning til den. —

Før Du taler ondt om nogen Fraværende, gjør Dig selv disse tre Spørgsmaal:

1. Er det ogsaa virkelig sandt?
2. Er det kjerligt?
3. Er det nødvendigt? —

Barmhertighed mod Sjælen er — Sjælen i Barmhertigheden.

Saaet en Sprække.

Da en Bøst var en Tid siden besøgte den en, blev han spurgt, hvorfor han ogsaa vilde gaa til Traktia, som svarede: „For at se Grev Tolstoj“. (En anerkendt Skribent.) „Grev Tolstoj“ raabte Spørgeren i en vantroent Tone. „Hvor Du ser den store Røkke i Kremlin — Kæserens Rodokof, eller Klostrens Rønge?“ „Ja, jeg har seet den.“ Dersom Du altsaa har seet den store Røkke i Moskva og Grev Tolstoj, da bør Du ogsaa seet de to interessante Gjenstande i Rusland; thi det samme er kendt her: De har saelt en Sprække. — Sprækken er det ogsaa med al Verdens herliggød. Hvi man ser sig efter paa et der en Røkke i det store Blindeværk. R.

Bønnens Magt.

(En sandfærdig Fortælling.)

(Fortsættelse.)

Efterat hun havde endt sine forskjellige Arbejder, malket, sluppet ind Faarene o. s. v. satte hun sig paa den store flade Sten udenfor Døren. Det var en af disse listige Septembertænder, da Vusten endnu har Noget af Sommerens Varme, da Vinden stille og balsamist hvisper tra de endnu grønne Lunde og Etjerne efter Stjerneændes paa mørkeblaa Himmel — dette det Æneste, som stjont, men vemodsfuld taler om, at Sommeren er forbi. Anna sad stille, greben af denne vemodsfulde Poesi, som, stjont udtalt, dog hviler i Dybet af de fleste Menneskers Bryst. Hun kunde ikke gaa ind, det var saa listigt nu, da „Maanen stinnede saa klart paa Grantopperne.“

Hvad var det, som raslede? Det hørtes som sagte Skridt; men det var vel Kalven i Højet; thi det var paa den Kant.

Endelig rejste hun sig op og gik ind i Stuen, lagde Halsen paa Døren og traadte ind i sit Kammer, som ikke var større, end at det rummede Sengebænken, Hjørnestabet, tvende Stole og et Bord.

„Åh, hvor kvalmt her er!“ udbrød Anna og gik hen for at aabne det lille smaarubede Vindue, hvilket ikke var nogen let Sag. Thi da man den Tid i Almindelighed ikke brugte „Opstagsvinduer“, saa havde hun med Tjenestguttens Hjælp selv gjort en egen liden Indretning, saa at hun kunde aabne det. Efterat hun havde stoppet Mo's Hverdagstjole imellem for at holde Vinduet aabent, tænkte hun en tyk Thristikke, som hun opstillede i den lille Skorsten, foran hvilken hun satte sig paa den rugløse Stol. Hun tog Bibelen paa sit Knæ, foldede sine Hænder og aabnede saaledes den hellige Bog mod den tause Bøn, at Herren selv vilde vise hende, hvad hun i denne Stund behøvede, thi en Uro havde grebet hendes Sjæl. Hun fandt Davids 31te Psalm. Med hellig Andagt og barnlig Tillid læste hun med lydelig Røst de trøstelige Ord. Uroen var borte, Thristikken udbrændt, Maanen stinnede ind gennem det halvaabne Vindue, og rolig lagde hun sig i Bænken, som havde sin Plads under Vinduet.

Hun var fra Barndommen vant til at læse sin Aftenbøn paa Sengen. Hun gjorde saaledes ogsaa nu, og hun sølte i Aften en særdeles Glæde i, en særlig Trang til at bede. Hun havde endt de mange lærte Bønner; men i Aften var de hende ikke nok. Hun maatte med egne Ord tale med Herren, med Ord, som i al sin Simpeltid fik hørtes og gjaldt endnu mere.

Hun bad for Fader, bad for Moder, for Syge og Fattige, og altsom hun bad, blev Andagten mere brændende, Røsten højere, og tilsidst bad hun, som hendes Moder havde lært hende, for alle dem, som var paa det Vel, at Gud vilde føre dem tilbage til den rette Vej, vilde med sin Ånd bringe dem Besindelse og Anger over deres onde Forfæet.

„Og nu lægger jeg mig til at sove i Jesu Navn!“ sagde hun tilsidst som et fortrængningsfuldt Amen paa sine Bønner. „Gud har nok sendt sine hellige Engle at være hos mig i Nat, stjont jeg se kan se dem.“ — „Åh, man kan se Englene!“ lagde hun til, lagde Haanden ander det hellige Bævek og indslammede saa højt i de gode Engle

Beskyttelse og vaagnede ikke, før den klare Solstraale kysede Sønnen af hendes Dienlaag.

Til stor Forbauselse for den unge Pige saa hun nu i Vinduet en afreven Papirlap, paa hvilken der med Blyant var skrevet nogle Ord.

Hvor i al Verden er Lappen kommen fra? udbrød hun og betragtede med ubændende Blik de skrevne Linier, som for hende var hemmelighedsfulde Tegne.

„Det har nok været et Menneske, som har lagt hid Lappen. Åh, den som kunde læse Skrift! Klokkerens Datter, Lovise, hun er meget lykkelig, som har lært at læse det. Hvad kan der staa paa Lappen? Og hvorledes skal jeg saa vide det? For Fa'r kan han hverken læse Skrift eller skrive, det er med Nød, han kan ridse sit Bømærke,“ disse og lignende Tanker optog saa den unge Piges Sjæl, at hun glemte, at Hjærene skulde malkes og Smaasæet slippes ud. Endelig vaagnede hun dog til Besindelse om sin Pligt, hun lagde den hemmelighedsfulde Lap i Psalmebogen og stødte sig til sin Gjering, men i Tankerne fulgte den hende under hele hendes Forretning, og ikke sjelden gik hun ind i Kammeret for at tage den i sin Haand og bestue de hemmelighedsfulde Ord.

Ikke før Klotten over 11 om Aftenen som hendes Forældre hjem, Faderen endnu oplivet af Markedsruset. „Jeg tror, du holder paa at svøve ind i din Bøn,“ udbrød Faderen, da han traadte ind i Stuen, hvor Anna sad ved det atter nedbrændte Baal. „Saa, min Pige, læg paa Tørved og hvad du har, som lyser, ingen Rarrighed, hører du det! Olof Jønsson har Raad til at stemme op, og lygt skal det være, saa du rigtig kan se al Markedsstafsen.“ Og i næsten samme Dieblil stammede det vældige Baal, som med sit klare Skin oplyste Stuen.

„Saa, Mo'r, frem,“ baade med det ene og det andet — Tørklæderne, Kjoletstiet, Sølvspenderne — nu, har du det ringere, end om du var Gaardmandsbatter kanste? udbrød Olof, som saa sin Datters Forbauselse og Glæde over de store Gaver, hvilke saaledes lysfelfatte Annas Sjæl, at hun glemte det, som om Dagen havde optaget den langt mere end Tanken paa de lovede Markeds-gaver. Men da Baalet var nedbrændt, Åh blevet stille, Fa'r og Mo'r sønnet ind og hun med sine Skatte var kommen ind i sit lille Kammer, tog hun atter frem den besynderlige Lap, hvis skrevne Linier, oplyste af Maanens Straaler, for hvert Dieblil syntes at forsøge hendes Forundring og Ragsgerighed.

Den følgende Morgen berettede hun den besynderlige Tilfælde for sine Forældre. „Åh, det var Nogen, som gjorde Bøier med dig, fordi du saa saaledes for det aabne Vindue,“ sagde Faderen. Moderen sad taus; hun delte ikke sin Mand's Mening. Hun vidste ikke, hvorledes det var; men en underlig Beklemthed havde grebet hende.

„Ja, jeg har et andet Grinde til Provosten, jeg skal gaa til Prestegaarden og tage Lappen med mig, eftersom du gjerne vil vide, hvad der staa paa den,“ udtrede Faderen, som hørte Annas Datter, hvilke han nok selv delte. „Jeg kunde vel bede Klokkeren; men bedst er bedst, og skulde det være noget Skæftakel, har tier Provosten bedre, da han har af lagt Ed derpaa.“

„Men Fa'r jeg faar vel Lov at gaa med til Provosten,“ bad Anna, som ikke havde Hjerte til at give Lappen fra sig. „Åh ja, det kan du gjerne saa, saa faar du komme en Smule ud af Stoven.“ Sluttes.

Den rige Arving i Fattighuset.

Dr. Ahfeld fortæller følgende om en syg og fattig Mand, der opholdt sig i Fattighuset. En Dag besøgte en Ven ham og spurgte ham, hvad han gjorde. „Jeg venter“, lod Svaret. — „Paa hvem da?“ — „Paa min Herres Komme.“ — „Og hvorfor længes De saa meget efter hans Komme?“ — „Forbi jeg da venter store Ting“, svarede den gamle. — „Han har forjættet, at han vil, naar han kommer, give alle dem, som elsker ham, Retfærdighedens Krone.“ — „Hvorpaa grunder De da et saadant herligt Haab?“ — Den gamle satte langsomt sine Briller paa, slog op i det 5te Kap. i Romerbrevet og læste: „I det vi altsaa er retfærdiggjorte ved Troen, har vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi ogsaa have Udgang ved Troen til den Naade, hvori vi staa og vi rose os af Haab om Herlighed hos Gud.“ (Rom. 5, 1—2).

Hvor Dmtyghed, Taalmodighed, Arvaagenhed og troende Haab er forenet, der er den Kristne rig, selv naar han bor i Fattighuset.

2 Mos. 16. 11-12.

Du har gjort alle Ting vel for mig, Herre, derfor vil jeg ogsaa være glad.

Israel var kommen til Ørkenen Sin. Da brød deres misfornøiede Sind ud i en lydelig Knurren. De saa ingen Udvei til Næring og Brød i den tørre Øken som saa foran dem, og de længtes tilbage til Gofens Overflod. „Gid vi vare døde“, sagde de, „ved Herrens Haand i Egyptens Land, da vi sad ved Rjødgrøden, da vi aad Brød, til vi vare mætte.“ Da var Herrens Belgjerninger glemte. — Naar man ikke mere seer Overfloden for sine Vine, saa tror man som oftest heller ikke længer. Åh, hvor megen Knur vor Kjære himmelske Fader faar høre og taaler at høre! Lad os derfor bede om Seir over bort vantro og knurrende Hjerte.

Du Herre, hvis Vel med os har været Naade, ja idel Naade, giv Du os et taknemligt Hjerte, og lær os altid at have ubetinget Tillid til Dig. Amen
En Taknemlig.

Den uforlignelige Kristus.

Kristi guddommelige Karakter er uforlignelig naar den betragtes fra et menneskeligt Standpunkt. Straus, en Bantroens Kritiker siger om ham: Jesus fremstiller Hødepunktet i den religiøse Kreds, udenfor hvilken Ingen i Efterlægten kan gaa. Han forbliver al Religions højeste Mønster indenfor Tankens Rækkevidde, ingen fuldkommen Gudsdygtigt i Hjertet er mulig uden hans Nærværelse.

Ernst Renan, en fransk Rationalist, siger: Åh, hvad som helst der i Fremtiden kan vække Forandring, saa kan dog intet overgaa Jesus. Hans Tilbedelse og Beundring vil behøves lige lang og

stærk uden Afslæffe. Alle Tidsalbre vil udraabe iblandt Menneskenes Børn, at ingen større er født end Jesus.

Goethe, den tydske Digter og Filosof erklærer: „Det er det samme hvor høit den menneskelige Tanke stiger i intellektuel Dannelse, eller til hvilken Dybde og Bredde Kundskaben om de naturlige Ting kan række, den vil aldrig kunne overstige Kristendommens sødelige og foræblende Kraft, saadeles som den Kanner og gløder i de kanoniske Evangelier. — Lad det saa blive erindret, at disse Vidnesbyrd ikke er af gudfrygtige Efterfølgere af vor Kjære Herre, men af dem, der har tvivlet paa den guddommelige Magt i Kristendommen.“

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa „Pacific Herald“ og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. Ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, faa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Der næst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa fuld ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gaae baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller afkøbe de paa denne Naade vandne Rettigheder til hvem de vil.

Rettelse.

Blandt Kvitteringerne for Herald i forrige No. stod J. Thompson skal være Thom. Thompson.

Betalt for Herald.

T. S. Olson	1.00
Hon. A. J. Finseth	2.00
Nels Jacobson	1.50
Elling S. Fardal	.50
Chas. Winberg	.50
Sam. Samson	1.50
Beder Olsen	.50

Bidrag til Pacific Lutheran University.

J. J. Warley Portland N. O.	\$2.50
R. S. Hefkin	10.00
Philip Springling	.50
John Rod, North Bend Ore.	2.50
Rev. A. D. Dolben, Merrill, Wis	2.00

Til Presse.

G. Gulhaugen, Albert Lea Minn. \$5.00

